

Sygn. akt III C 357/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 20 kwietnia 2016 r.

Sąd Rejonowy Szczecin-Prawobrzeże i Zachód w Szczecinie III Wydział Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący:	SSR Irma Lorenc
Protokolant:	Michał Barczyk

po rozpoznaniu w dniu 20 kwietnia 2016 r. w Szczecinie

na rozprawie

sprawy z powództwa S. B.

przeciwko (...) Spółce akcyjnej w S.

o zapłatę

I. zasądza od pozwanego (...) Spółki akcyjnej w S. na rzecz powoda S. B. kwotę 10.666,30 zł (dziesięć tysięcy sześćset sześćdziesiąt sześć złotych trzydzieści groszy) oraz odsetki ustawowe za opóźnienie liczone od kwoty 10.543,30 zł (dziesięć tysięcy pięćset czterdzieści trzy złote trzydzieści groszy) od dnia 11 lipca 2014 r. do dnia zapłaty;

II. oddała powództwo w pozostałym zakresie;

III. zasądza od pozwanego na rzecz powoda kwotę 1.763,90 zł (jeden tysiąc siedemset sześćdziesiąt trzy złote dziewięćdziesiąt groszy) tytułem zwrotu kosztów postępowania;

IV. nakazuje pobrać od powoda na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego Szczecin-Prawobrzeże i Zachód w Szczecinie kwotę 240,81 zł (dwieście czterdzieści złotych osiemdziesiąt jeden groszy) tytułem nieuiszczonych kosztów sądowych;

V. nakazuje pobrać od pozwanego na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego Szczecin-Prawobrzeże i Zachód w Szczecinie kwotę 491,58 zł (czteryście dziewięćdziesiąt jeden złotych pięćdziesiąt osiem groszy) tytułem nieuiszczonych kosztów sądowych.

Sygn. akt III C 357/15

UZASADNIENIE

w postępowaniu zwykłym

Powód S. B. pozwem z dnia 10 września 2014 r. wniósł o zasądzenie

jego rzecz od pozwanego (...) spółki akcyjnej z siedzibą w S. kwoty 15.887,64 zł wraz z odsetkami ustawowymi liczonymi od kwoty 12.074,64 zł od dnia 27 czerwca 2014 r. i od kwoty 3.640 zł od dnia 7 sierpnia 2014 r. oraz kosztami postępowania.

W uzasadnieniu pozwu wskazano, że w dniu 9 czerwca 2014 r. doszło do kolizji drogowej, w wyniku której pojazd powoda uległ uszkodzeniu. Sprawca szkody posiadał ubezpieczenie OC w pozwanym Towarzystwie. W toku postępowania likwidacyjnego wypłacono powodowi 7.914,56 zł tytułem kosztów naprawy pojazdu i 2.583 zł tytułem kosztów najmu pojazdu zastępczego. Zdaniem powoda do zapłaty z tytułu odszkodowania za ww. szkodę pozostaje kwota 15.887,64 zł w tym z tytułu kosztów naprawy pojazdu – 12.074,64 zł, z tytułu kosztów najmu samochodu zastępczego – 3.690 zł, a także - koszt sporządzenia kalkulacji naprawy - 123 zł .

Pozwany w sprzeciwie od wydanego w niniejszej sprawie nakazu zapłaty w postępowaniu upominawczym wniósł o oddalenie powództwa i zasądzenie od powoda na swą rzecz kosztów procesu. Pozwany nie zakwestionował swej odpowiedzialności za szkodę co do zasady, ale podważył wysokość dochodzonego odszkodowania. Pozwany wskazał, iż w prywatnej kalkulacji będącej podstawą wyliczenia roszczenia w zakresie kosztów naprawy pojazdu niezasadnie przyjęto wykorzystanie do naprawy części nowych, oryginalnych, oznaczonych znakiem producenta pojazdu, zamiast części alternatywnych producentów, rażąco zawyżając stawki za roboczogodzinę prac blacharskich i lakierniczych, kwestionując zakres części przyjętych do naprawy. W ocenie pozwanego wypłacona przez niego kwota 7.914,56 zł z tytułu kosztów naprawy w całości naprawiła szkodę. W odniesieniu do żądania zwrotu kosztów najmu pojazdu zastępczego pozwany zakwestionował istnienie umowy najmu takiego pojazdu i roszczenie w tym zakresie. Pozwany zarzucił, że skoro powód nie naprawił pojazdu, to samochód zastępczy nie był mu niezbędny. Pozwany podniósł, że powód nie przedstawił żadnego dowodu na poparcie twierdzenia, że pojazd taki był mu niezbędny dla realizacji zaplanowanego urlopu, a jedynie – wniósł o przesłuchanie go, co ma charakter posiłkowy. Pozwany podważył również wysokość kosztów najmu pojazdu zastępczego i okres najmu podlegający uwzględnieniu, zarzucając, że samochód powoda nadawał się do ruchu. Co do żądania zwrotu kosztów prywatnej kalkulacji, pozwany podniósł, że nie dał powodu dla jej sporządzenia.

W toku postępowania strony podtrzymywały swe stanowiska procesowe.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 9 czerwca 2014 r. doszło do kolizji, w wyniku której uszkodzeniu uległ należący do powoda S. B. pojazd marki C. (...). Sprawca kolizji ubezpieczony był z tytułu odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów w pozwanym (...) spółce akcyjnej z siedzibą w S..

Samochód powoda wyposażony był w oryginalne części i był regularnie serwisowany. Nie był wcześniej poddawany naprawom blacharsko – lakierniczym, ani nie posiadał przed zdarzeniem z dnia 9 czerwca 2014 r. żadnych uszkodzeń.

W wyniku zdarzenia w samochodzie powoda uszkodzeniu uległy m.in. drzwi przednie i tylne prawe, lusterko zewnętrzne prawe z obudową i wspornikiem, błotnik tylny prawy.

Powód zgłosił szkodę pozwanemu w dniu 10 czerwca 2014 r.

Pozwany w oparciu o kosztorys z dnia 13 czerwca 2014 r. ustalił koszt naprawy samochodu powoda na kwotę 7.914,56 zł i taką też należność wypłacił powodowi.

W dniu 17 czerwca 2014 r. w samochodzie powoda wykonano okresowe badanie techniczne w Stacji Kontroli Pojazdów, dopuszczając go do ruchu.

Dowody:

- potwierdzenie zgłoszenia szkody k. 11-13

- zdjęcie k. 14
- kosztorys z dnia 13.06.2014 r. k. 16-18
- oświadczenie z dnia 13.06.2014 r. w aktach szkody – płyta CD k. 107
- wykaz niezbędnych dokumentów w aktach szkody – płyta CD k. 107
- szkice w aktach szkody – płyta CD k. 107
- karta zdarzenia w aktach szkody – płyta CD k. 107
- oświadczenie sprawcy w aktach szkody – płyta CD k. 107
- zlecenie w aktach szkody – płyta CD k. 107
- zdjęcia w aktach szkody – płyta CD k. 107
- analiza kosztów naprawy w aktach szkody – płyta CD k. 107
- decyzja z dnia 26.06.2014 r. k. 19
- historia pojazdu k. 23-25
- informator k. 27
- protokół szkody k. 74-86
- dowód rejestracyjny k. 87-88
- opinia biegłego sądowego k. 162-192
- zeznania powoda k. 118-119

W okresie od 10 czerwca 2014 r. do 14 lipca 2014 r. powód wynajmował pojazd zastępczy – samochód marki M. (...), który wykorzystał do codziennego funkcjonowania oraz w celu realizacji zaplanowanego wcześniej zagranicznego wyjazdu wakacyjnego. Koszt najmu pojazdu zastępczego wyniósł 6.273 zł wg stawki 184,50 zł za dobę. Decyzją z dnia 6 sierpnia 2014 r. pozwany przyznał powodowi odszkodowanie z tytułu kosztów najmu pojazdu zastępczego w stawce dziennej 184,50 zł za 14 dni jakie zdaniem pozwanego stanowią niezbędny okres naprawy pojazdu powoda. Przeciętna dobowo stawka najmu samochodu w klasie C dla najmu powyżej 31 dni wynosiła 98,50 zł brutto. Łączny czas niezbędny do naprawy pojazdu powoda wynosi 7 dni roboczych.

Dowody:

- umowa najmu k. 113
- faktura z dnia 14.07.2014 r. k. 15
- decyzja z dnia 6.08.2014 r. k. 20
- pismo pozwanego z dnia 6.08.2014 r. k. 21- 22
- opinia biegłego sądowego k. 162-192
- zeznania powoda k. 118-119

Powód zwrócił się do (...) Spółki z o.o. w S. o wyliczenie kosztów naprawy pojazdu. W kalkulacji naprawy z dnia 1 września 2014 r. koszt ten określono na 19.989,20 zł. Koszt sporządzenia kalkulacji wyniósł 123 zł.

Powód występował do pozwanego o zweryfikowanie stanowiska w przedmiocie wysokości odszkodowania, jednak pozwany nie znalazł podstaw ku temu.

Dowody:

- korespondencja e-mail k. 28-31
- kalkulacja z dnia 1.09.2014 r. k. 32-37
- faktura z dnia 1.09.2014 r. k. 38
- zeznania powoda k. 118-119

Samochód powoda nie został naprawiony po kolizji z dnia 9 czerwca 2014 r. Od chwili kolizji do dnia 29 września 2015 r. samochód przebył 8.136 km. Po zdemontowaniu uszkodzonego lusterka prawego możliwe było bezpieczne użytkowanie pojazdu. Koszt naprawy pojazdu przy uwzględnieniu cen nowych, oryginalnych części zamiennych z czerwca 2014 r. i stawek za roboczogodzinę prac mechanicznych – 122,14 zł netto i prac lakierniczych- 127,86 zł wynosi 18.457,86 zł.

Dowód:

- opinia biegłego sądowego k. 162-192

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo okazało się w znacznej mierze zasadne.

Wskazać na wstępie należy, iż zgodnie z art. 822 § 1 kc, w wyniku zawarcia umowy ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej, zakład ubezpieczeń zobowiązuje się do zapłacenia określonego w umowie odszkodowania za szkody wyrządzone osobom trzecim, wobec których odpowiedzialność za szkodę ponosi ubezpieczający albo osoba, na rzecz której została zawarta umowa ubezpieczenia. Uprawniony do odszkodowania w związku ze zdarzeniem objętym umową ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej może dochodzić roszczenia bezpośrednio od ubezpieczyciela (art. 822 § 4 kc). Świadczenie ubezpieczyciela obejmuje zapłatę sumy pieniężnej odpowiadającej wysokości poniesionej przez poszkodowanego szkody (art. 805 § 1 kc).

Powód domagał się od pozwanego zapłaty odszkodowania za szkodę wyrządzoną w jego majątku w wyniku zdarzenia z dnia 9 czerwca 2014 r. przez sprawcę związanego z pozwanym umową obowiązkowego ubezpieczenia OC posiadaczy pojazdów mechanicznych. Z tego rodzaju ubezpieczenia przysługuje odszkodowanie, jeżeli posiadacz lub kierujący pojazdem mechanicznym są obowiązani do odszkodowania za wyrządzoną w związku z ruchem tego pojazdu szkodę, m. in. zniszczenia lub uszkodzenia mienia (por. art. 34 ust. 1 ustawy z dnia 22 maja 2003 r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych, Dz. U. z 2013 r., poz. 392 z późn. zm.). Zgodnie z art. 361 § 1 i 2 kc, zobowiązany do odszkodowania ponosi odpowiedzialność tylko za normalne następstwa działania lub zaniechania, z którego szkoda wynikła. W powyższych granicach, w braku odmiennego przepisu ustawy lub postanowienia umowy, naprawienie szkody obejmuje straty, które poszkodowany poniósł, oraz korzyści, które mógłby osiągnąć, gdyby mu szkody nie wyrządzono. Jednocześnie wskazać trzeba, że utrata możliwości korzystania z rzeczy wskutek jej zniszczenia stanowi również szkodę majątkową i to nie tylko w przypadku, gdy dotyczy pojazdu wykorzystywanego uprzednio w ramach prowadzonej działalności gospodarczej. Natomiast podstawę prawną ciężącego na sprawcy kolizji obowiązku naprawienia szkody stanowi art. 436 § 2 kc, zgodnie z którym w razie zderzenia się mechanicznych środków komunikacji poruszanych za pomocą sił przyrody wymienione osoby mogą wzajemnie żądać naprawienia poniesionych szkód tylko na zasadach ogólnych.

Wskazania w tym miejscu wymaga, iż stan faktyczny niniejszej sprawy Sąd ustalił w oparciu o dowody z dokumentów zaferowanych przez strony, zeznania powoda, a także opinię biegłego sądowego. Sąd dał wiarę dowodom z dokumentów, za wyjątkiem kalkulacji kosztów naprawy sporządzonych przez ubezpieczyciela i spółkę (...), jako pozostających w sprzeczności z ustaleniami dokonanyymi przez biegłego sądowego. Podkreślenia wymaga, że biegły sądowy w sposób logiczny, wyczerpujący i wsparty zasadami doświadczenia życiowego uzasadnił wnioski swej opinii, przy czym jego opinia nie była kwestionowana przez żadną ze stron, w konsekwencji Sąd uznał tę opinię za w pełni wiarygodną. Sąd nie odmówił również w zasadniczej części przymiotu wiarygodności zeznaniom powoda, jednak zważywszy, że nie były one precyzyjne w odniesieniu do okresu, w którym powód odbywał zagraniczny wyjazd oraz nie zostały w tej mierze, mimo jednoznacznych zarzutów formułowanych przez pozwanego, poparte żadnym innym dowodem, brak było podstaw do czynienia na ich podstawie w tym zakresie wiarygodnych ustaleń.

Zważyć należy, iż strona pozwana nie kwestionowała co do zasady swej odpowiedzialności za szkodę wyrządzoną w majątku powoda w związku ze zdarzeniem z dnia 9 czerwca 2014 r. W odniesieniu do wysokości żądanych kosztów naprawy pojazdu, opartych o wycenę sporządzoną przez spółkę (...), pozwany w sprzeczności od nakazu zapłaty podważał zasadność wykonania naprawy z wykorzystaniem części nowych, oryginalnych, oznaczonych znakiem producenta pojazdu, zamiast części alternatywnych producentów, a ponadto zarzucał zawyżenie stawek za roboczogodzinę prac blacharskich i lakierniczych i kwestionował zakres części przyjętych do naprawy, wywodząc, iż wypłacona przez niego kwota 7.914,56 zł z tytułu kosztów naprawy w całości naprawiła szkodę. Tymczasem jak wynika z opinii biegłego sądowego, brak było podstaw do przyjęcia, iż naprawa winna być wykonana z użyciem innego rodzaju części, niż nowe, oryginalne, albowiem w pojeździe powoda przed szkodą zamontowane były oryginalne, pełnowartościowe i technicznie sprawne części. Stosowanie oryginalnych, nowych części dla przywrócenia stanu pojazdu sprzed wypadku, w szczególności jeśli uprzednio w samochodzie zainstalowane były właśnie elementy oryginalne należy uznać za zasadę (por. uchwałę składu 7 sędziów Sądu Najwyższego z dnia 12 kwietnia 2012 r., sygn. akt III CZP 80/11, Biul.SN 2012/4/5, www.sn.pl). Naprawa w takim wariantcie zapewnia bowiem przywrócenie samochodu do stanu sprzed wypadku. Przy przyjęciu odmiennego stanowiska przywrócenie pojazdu do stanu sprzed kolizji mogłoby okazać się wątpliwe, utrudnione, bądź nawet zagrażające zdrowiu lub życiu uczestników ruchu drogowego. Biegły uwzględnił również w swej opinii średnie stawki rynkowe za prace mechaniczne i lakiernicze, a także rodzaj części podlegających naprawie i wymianie, zaś jego wniosków w tej mierze żadna ze stron nie kwestionowała. Zatem w oparciu o opinię biegłego sądowego należało przyjąć, że koszt naprawy pojazdu powoda w związku z przedmiotowym zdarzeniem, przy uwzględnieniu cen części zamiennych nowych i oryginalnych, a nie zamienników, wynosi 18.457,86 zł, a tym samym przy uwzględnieniu sumy wypłaconej z tego tytułu do zapłaty pozostaje kwota 10.543,30 zł. W tej zatem części powództwo należało uznać za zasadne.

Co do żądania zasądzenia kwoty 2.583 zł tytułem kosztów najmu pojazdu zastępczego, podkreślić należy, że odpowiedzialność ubezpieczyciela z tytułu umowy obowiązkowego ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych za uszkodzenie albo zniszczenie pojazdu mechanicznego niesłużącego do prowadzenia działalności gospodarczej, obejmuje celowe i ekonomicznie uzasadnione wydatki na najem pojazdu zastępczego. W piśmiennictwie podkreśla się, że normalnym następstwem w rozumieniu art. 361 § 1 kc jest niemożność korzystania z samochodu przez poszkodowanego, zarówno w sytuacji jego uszkodzenia, ale również zniszczenia.

Jak wynikało z zeznań powoda, a także umowy najmu pojazdu zastępczego i faktury opiewającej na czynsz najmu tego pojazdu, powód wynajmował samochód zastępczy marki M. (...) w okresie od 10 czerwca 2014 r. do 14 lipca 2014 r. i w związku z tym zobowiązany był uiścić czynsz najmu wg stawki 184,50 zł za dobę. Powód wykorzystywał ten samochód do codziennego funkcjonowania oraz w celu realizacji zaplanowanego wcześniej zagranicznego wyjazdu wakacyjnego, przy czym wskazał, że po powrocie z wakacji samochód ten nie był już mu potrzebny. Sąd zważył przy tym, iż pomimo uszkodzeń pojazd ten nadawał się do ruchu drogowego – nie zatrzymano dowodu rejestracyjnego pojazdu i jak ustalił biegły w dniu 17 czerwca 2014 r. samochód przeszedł badanie techniczne w Stacji Kontroli Pojazdów. Biegły wskazał również, iż po demontażu uszkodzonego lusterka prawego możliwe było bezpieczne użytkowanie pojazdu, zauważając, że od chwili kolizji do dnia 29 września 2015 r. samochód przebył 8.136 km. O ile samochód

powoda pomimo uszkodzeń był zdalny do ruchu, to jednak w ocenie Sądu czym innym jest pokonywanie takim pojazdem krótkich tras na terenie np. S., a czym innym poruszanie się nim na długiej trasie do i z Hiszpanii. Dla przykładu uszkodzenia drzwi prawych, ich klamek bez wątplenia utrudniały ich otwieranie, a tym samym korzystanie z pojazdu, a brak lusterka zewnętrznego prawego, wprawdzie nie stanowiącego obowiązkowego elementu wyposażenia pojazdu, w oczywisty sposób ujemnie wpływał na bezpieczeństwo i komfort manewrowania samochodem. Trudno jednak ocenić zasadność najmu pojazdu zastępczego przez wskazywany przez powoda okres 34 dni, powód bowiem nie przedstawił żadnych dowodów, choćby potwierdzenia rezerwacji pobytu w Hiszpanii, wydruków z historii karty kredytowej dokumentujących zakup paliwa na trasie przejazdu etc., które pozwoliłyby na precyzyjne ustalenie ile dni trwał wyjazd powoda. Powód wskazał jednoznacznie w swych zeznaniach, że samochód zastępczy nie był już mu potrzebny po powrocie do kraju, lecz ile dni trwał ten wyjazd i kiedy powód do kraju powrócił, na to brak jest dowodów, w tym klarownych zeznań powoda. Podnieść również należy, iż nawet gdyby przyjąć za zasadne aż 34 dni najmu, to jak wynika z opinii biegłego sądowego stawka czynszu najmu, jaką powód zapłacił z tego tytułu znacząco przewyższała średnie stawki rynkowe czynszu najmu pojazdów zastępczych o klasie zbliżonej do pojazdu powoda – klasie C, które wynosiły dla najmu powyżej 31 dni kwotę 98,50 zł brutto. Przyjmując, że celowe i ekonomicznie uzasadnione wydatki na ten cel nie przekraczały kwoty 98,50 zł, to za 34 dni najmu czynsz ten wyniósłby 3.349 zł. W tym zakresie pozwany wypłacił powodowi już kwotę 2.583 zł i przy uwzględnieniu średnich rynkowych stawek czynszu najmu oraz braku precyzyjnego wykazania okresu zasadnego najmu pojazdu zastępczego nie sposób wykluczyć, że roszczenie powoda o zapłatę kosztów najmu takiego pojazdu pozostających w normalnym związku przyczynowo – skutkowym ze szkodą z dnia 9 czerwca 2014 r. zostało w pełni zaspokojone. Tym samym Sąd nie znalazł podstaw do uwzględnienia roszczenia powoda o dopłatę z tego tytułu kwoty 3.690 zł.

Co się zaś tyczy roszczenia o zapłatę kwoty 123 zł tytułem zwrotu wydatków na sporządzenie wyceny kosztów naprawy pojazdu powoda przez spółkę (...), wskazać należy, że szkoda majątkowa to różnica między stanem majątkowym poszkodowanego, który powstał po nastąpieniu zdarzenia powodującego uszczerbek, a stanem jaki by istniał, gdyby to zdarzenie nie nastąpiło. Odszkodowanie przysługujące z umowy ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych za szkody powstałe w związku z ruchem tych pojazdów może, stosownie do okoliczności sprawy, obejmować także koszty ekspertyzy wykonanej na zlecenie poszkodowanego. Ocena czy poniesione koszty ekspertyzy sporządzonej na zlecenie poszkodowanego w postępowaniu przedsądowym są objęte odszkodowaniem przysługującym od ubezpieczyciela z umowy odpowiedzialności cywilnej, musi być dokonana przy uwzględnieniu całokształtu okoliczności sprawy. W szczególności uzależniona jest od ustalenia, czy zachodzi normalny związek przyczynowy pomiędzy poniesieniem tego wydatku a wypadkiem, oraz czy poniesienie tego kosztu było obiektywnie uzasadnione i konieczne (por. uchwała Sądu Najwyższego z dnia 18 maja 2004 r., III CZP 24/04, LEX nr 106617).

Ze zgromadzonego materiału dowodowego nie wynika, aby powód dysponował wiedzą, która umożliwiła mu samodzielną ocenę uszkodzeń należącego do niego pojazdu oraz ustalenia kosztów jego naprawy. Działanie powoda nie było zatem sprzeczne z art. 16 ust. 1 pkt 2 ustawy o ubezpieczeniach, w myśl którego w razie zaistnienia zdarzenia objętego ubezpieczeniem obowiązkowym, osoba uczestnicząca w nim jest obowiązana do zapobieżenia, w miarę możliwości, zwiększeniu się szkody. Konieczność sięgnięcia przez powoda po prywatną wycenę wywołana było zachowaniem pozwanego, który ustalając wysokość odszkodowania dokonał wadliwej jego kalkulacji. Nie sposób wymagać od poszkodowanego, aby rezygnował z podejmowania prób zakończenia sporu przed skierowaniem sprawy do sądu. Sporządzony na jego zlecenie kosztorys umożliwił mu upewnienie się, co do konieczności skierowania sprawy na drogę sądową. W tej sytuacji do wartości szkody, którą winien naprawić zakład ubezpieczeń, należało doliczyć koszt sporządzenia tej wyceny, tj. 123 zł.

O roszczeniu dotyczącym odsetek sąd orzekł na podstawie art. 481 § 1 kc, stosownie do którego jeżeli dłużnik opóźnia się ze spełnieniem świadczenia pieniężnego, wierzyciel może żądać odsetek za czas opóźnienia, chociażby nie poniósł żadnej szkody i chociażby opóźnienie było następstwem okoliczności, za które dłużnik odpowiedzialności nie ponosi. Zgodnie z art. 14 ust. 1 cyt. wyżej ustawy o ubezpieczeniach obowiązkowych, zakład ubezpieczeń wypłaca odszkodowanie w terminie 30 dni licząc od dnia złożenia przez poszkodowanego lub uprawnionego zawiadomienia o szkodzie. W niniejszej sprawie powód zawiadomił pozwanego

o szkodzie 10 czerwca 2014 r., przy czym ustalenie zakresu i kosztów naprawy pojazdu przez pozwanego było możliwe już w ww. terminie. Pozwany winien był zatem zapłacić odszkodowanie z tytułu naprawy pojazdu najpóźniej 10 lipca 2014 r. Pozwany zatem od dnia 11 lipca 2014 r. pozostaje w opóźnieniu w zapłacie kwoty 10.543,30 zł, a tym samym uzasadnione było zasądzenie odsetek ustawowych za opóźnienie w jej zapłacie właśnie od tej daty. Ponieważ Sąd związany był granicami żądania pozwu, nie był władny zasądzić odsetek ustawowych za opóźnienie od kwoty 123 zł, których powód nie domagał się.

W tych okolicznościach w punkcie I wyroku zasądzono od pozwanego na rzecz powoda kwotę 10.666,30 zł (10.543,30 zł + 123 zł) oraz odsetki ustawowe od kwoty 10.543,30 zł od 11 lipca 2014 r., a w punkcie II wyroku w pozostałej części powództwo oddalono.

W punkcie III wyroku rozstrzygnięto o kosztach postępowania, przy uwzględnieniu, iż powód wygrał niniejszy proces w 67,12 %, a pozwany – w 32,88 %. Na podstawie art. 100 kpc, Sąd nałożył na pozwanego obowiązek zwrotu adekwatnej do jego przegranej części poniesionych przez powoda kosztów postępowania, pomniejszonych o wartość jaką powód powinna uiścić na rzecz pozwanego. Na koszty procesu poniesione przez powoda należało zaliczyć opłatę od pozwu w wysokości 795 zł, wynagrodzenie pełnomocnika powoda w kwocie 2.400 zł, określone przy uwzględnieniu wartości przedmiotu sporu na podstawie § 6 pkt 5 w zw. z § 4 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu, opłatę skarbową od pełnomocnictwa procesowego – 17 zł oraz zaliczkę na poczet wynagrodzenia biegłego sądowego – 600 zł. Na koszty procesu poniesione przez pozwanego złożyły się: wynagrodzenie pełnomocnika pozwanego ustalone na ww. podstawie w wysokości 2.400 zł i opłata skarbową od pełnomocnictwa procesowego – 17 zł. Przy uwzględnieniu, iż pozwany winien zwrócić powodowi kwotę 2.558,61 zł kosztów postępowania (67,12 % z 3.812 zł), natomiast powód pozwanemu kwotę 794,71 zł (32,88 zł z 2.400 zł), na rzecz powoda zasądzono od pozwanego powstałą w ten sposób różnicę, tj. 1.763,90 zł.

Zważyć należało, że uiszczona przez powoda zaliczka nie pokryła w pełni kosztów opinii biegłego – z tego tytułu wydatkowano ze środków budżetowych kwotę 732,39 zł. W tej sytuacji w punkcie IV i V wyroku, nakazano pobrać, stosownie do zakresu, w jakim każda ze stron przegrała proces, od powoda 240,81 zł, a od pozwanego kwotę 491,58 zł, na rzecz Skarbu Państwa stosując odpowiednio przepis art. 113 ust. 1 ustawy z dnia 28 lipca 2005 r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (Dz. U. z 2005 r. Nr 167, poz.1398 z późn. zm.) .